

Sygn. akt II Ka 204/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO. Anna Łaszczych – spr.

Sędziowie SSO. Jerzy Pałka

SSO. Ryszard Warda

Protokolant Marlena Achcińska

przy udziale Prokuratora Okręg. Adama Kolbusa

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2013 r.

sprawy A. R. (1)

oskarżonego z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkowie VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Pułtusk

z dnia 29 maja 2013 r. sygn. akt. VI K 88/13

o r z e k a :

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 420 złotych tytułem kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym kwotę 400 złotych tytułem opłaty

Sygn. akt II Ka 204/13

UZASADNIENIE

A. R. (1) został oskarżony o to, że :

w dniu 07.10.2011r. około godz. 12.30 w P. przy ul. (...), po uprzednim użyciu wobec Z. W. przemocy polegającej na chwyceniu za ramię i popchnięciu w wyniku czego upadł z roweru na ziemię, zabrał w celu przywłaszczenia saszetkę wraz z pieniędzmi w kwocie 3.783,13 zł, telefonem komórkowym o wartości około 50 zł, dowodem osobistym A. (...), wszystko o łącznej wartości 3.833,13 zł na szkodę Z. W. i H. W., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 m-cy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art.280§ 1 k.k. w zw. z art.64§ 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Pułtusk:

1. oskarżonego A. R. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu i za to na podstawie art.280§ 1 k.k. w zw. z art.64§ 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art.280§ 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art.46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego A. R. (1) na rzecz pokrzywdzonej H. W. kwotę 1.560,00 (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt) zł tytułem obowiązku częściowego naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody;

3. na podstawie art.230§2 k.pk. dowód rzeczowy opisany w wykazie dowodów rzeczowych Nr 01/810/11 pod poz.1 na k.91 akt sprawy nakazał zwrócić J. Z., zaś dowód rzeczowy opisany w wykazie dowodów rzeczowych Nr 01/810/11 pod poz.2 na k.91 akt sprawy zwrócił Poczcie Polskiej S.A. w W.

4. zasądził od oskarżonego A. R. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400,00 (czteryście) zł tytułem opłaty oraz obciążył go wydatkami w kwocie 638,00 (sześćset trzydzieści osiem) zł

Apelację od wyroku złożył obrońca oskarżonego. Na podstawie art. 444 kpk i art. 425 § 1 i 3 kpk zaskarżył obrońca oskarżonego na jego korzyść.

Na zasadzie art. 438 pkt 1 kpk zarzucił powyższemu wyrokowi obrazę prawa materialnego poprzez błędne przyjęcie, że czyn oskarżonego A. R. (1) wyczerpuje dyspozycję art. 280 § 1 kk, pomimo, że z prawidłowych ustaleń sądu I instancji wynika, że jest to występki z art. 278 § 1 kk.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę kwalifikacji na czyn z art. 278 § 1kk w zw. z art. 64 § 1 kk i wymierzenie oskarżonemu na tej podstawie stosownej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest oczywiście bezzasadna i nie została uwzględniona.

Nietrafny jest podnoszony w apelacji przez obrońcę zarzut obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 280 § 1 kk poprzez jego przyjęcie przez Sąd Rejonowy w miejsce przepisu art. 278 § 1 kk . Sąd Najwyższy w szeregu swoich orzeczeniach zwracał uwagę na to, że obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Nie ma więc obrazę prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za podstawę wyroku. Jeżeli zatem skarżący kwestionuje zastosowaną w wyroku kwalifikację prawną, ponieważ w działaniu oskarżonego dopatruje się innego od przypisanego mu przestępstwa, to podstawą takiej apelacji może być tylko zarzut błędności w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (art. 438 pkt. 3), a nie obraza prawa materialnego określonej w art. 438 pkt. 1 (wyroki SN z 27.07.1974, V K KR 212/74; z 2.08.1978r., I KR 155/78).

Obrońca oskarżonego A. R. (1)stwierdził w apelacji, że Sąd Rejonowy dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych. Zdaniem obrońcy Sąd winien zakwalifikować zachowanie oskarżonego jako przestępstwo z art. 278 § 1 kk, a nie z art. 280 § 1 kk. W uzasadnieniu apelacji obrońca podnosi, że nie doszło do użycia przemocy wobec pokrzywdzonego, a jedynie do zaboru mienia. Pokrzywdzony nie został zmuszony fizycznie do oddania mienia, a działanie oskarżonego polegało jedynie na tym, że szarpnął za wiszącą na kierownicy szaszkę i zabrał ją. Twierdzenie obrońcy, że Sąd dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i stanowisko zawarte w uzasadnieniu pozostają zatem w sprzeczności.

Sąd Rejonowy dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych, które znajdują pełne potwierdzenie w przeprowadzonych dowodach, zwłaszcza w zeznaniach pokrzywdzonego Z. W.. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony A. R. (1) w czasie zdarzenia używał wobec pokrzywdzonego przemocy.

Oskarżony chwycił Z. W. za ramię i pchnął, w wyniku czego ten upadł z rowerem na ziemię. Pokrzywdzony uderzył się w kierownicę, która była przekręcona. Oskarżony w międzyczasie pociągnął za szaszkę, którą pokrzywdzony miał

zawieszoną z lewej strony na kierownicę, zerwał paski saszetki, zabrał ją i oddalił się z miejsca zdarzenia. Oskarżony zabrał z saszetki pieniądze w kwocie 3.833, 13 zł – emeryturę pokrzywdzonego i jego żony, a saszetkę wyrzucił. Podkreślić należy, że oskarżony nie musiał stosować wobec pokrzywdzonego przemocy o dużej sile. Z. W. w czasie zdarzenia miał 89 lat, zaś oskarżony niespełna 30 lat.

Sąd Najwyższy, a także sądy apelacyjne niejednokrotnie wypowiadały się w swoich orzeczeniach odnośnie określenia „przemocy wobec osoby”.

Z orzeczeń tych wynika jednoznacznie, że znamiona rozboju wypełnia również przemoc fizyczna o niewielkim natężeniu. Przemoc ta musi jednak stanowić co najmniej naruszenie nietykalności cielesnej i zmierzać do uniemożliwienia i przełamania oporu pokrzywdzonego.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżony A. R. (1) swoim działaniem w pełni wyczerpał dyspozycję art. 280 § 1 kk i przyjęta przez Sąd Rejonowy kwalifikacja prawna czynu jest prawidłowa. Ponadto oskarżony działał w warunkach art. 64 § 1 kk.

Sąd Okręgowy nie znalazł także podstaw do złagodzenia wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności i w pełni podzielił stanowisko i argumentację Sądu I instancji odnośnie wymiaru kary.

Z tych względów z mocy art. 437 § 1 kpk Sąd Okręgowy orzekł jak wyroku.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze i opłatach orzeczone na zasadzie art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych z późniejszymi zmianami.